

Tam bodo dvignile glave
njih sestré — ihte, strmele
v prihajajoči šum vetrov:
kdo jih kliče, kdo jih vabi
skozi ognje jutra
v novo pomlad svetov?

JOŽA LOJZE ŽABKAR

SMRT

Samo nekaj šibkih, drobnih korakov
je med mojim in Tvojim iskanjem,
samo nekaj osamljenih hipov
je med mojim in Tvojim čakanjem,
prijateljica moja,
sovražnica moja,
Roža skrivnostna — Smrt.

Kakor metulj cvetni prah na perotih
Te nosim, Roža čarobna, s seboj,
od mrzlega tipanja v poznih večerih
do jutranjih klicev razdraženih živcev:
Mehki pogovori radi skrivnost bi izdali,
da bi duhovi številko usodno mi poiskali;
pa je ni v svetu nebeških, podzemskih duhov,
pa je ni v rokah najvišjega Angela božjega Sklepa.

Sam jo v naročju Vsevečni v nedogled hrani
in prosijo zanjo zastonj ga vsi mani:
Še minute, sekund sekunde ne vemo,
v železnem ukazu smo v molku ledenem vkovani.
Večnega Večna Skrivnost, Vsebistvo Njegovo jo hrani
v svojega srca globini kot Del troedinega Dela...

Smrt, kakor južni pol bežim pred Teboj severnim,
in vendar oba sva na isto os priklenjena sužnja,
in nosim Te s sabo in sovražim in ljubim obenem
in je življenje podaljšana bitka za Tebe dobljena.
Za mene nič upov, rešitev za mene nobena...